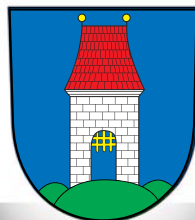

Dřevohostický zpravodaj

Účastníci Letní seniorské miniolympiády

2/2020

*Užívej si v životě malých věcí,
jednoho dne se ohlédneš zpět a zjistíš,
že byly velké.*

Kurt Vonnegut

Dřevohostický zpravodaj

periodický tisk územního samosprávného celku

Vydavatel: Městys Dřevohostice, IČ 00301213

Adresa redakce: Úřad městyse Dřevohostice, Náměstí 74, 751 14 Dřevohostice,
příspěvky posílejte na: ou@drevohostice.cz

Řídí redakční rada
ve složení:

Ing. Alena Kopečková, tel. 581 297 913, ou@drevohostice.cz;
Petr Dostál, tel. 581 297 911, starosta@drevohostice.cz;
Jaroslav Jančík, tel. 581 297 912, mistostarosta@drevohostice.cz;
Mgr. Hana Sedlářová, Jana Josieková,
Miroslava Buchtová, MUDr. Michaela Roubalíková

Ev. č. u MKČR: E 12657

Periodicita: Čtvrtletně

Náklad: 450 ks

Cena: 15 Kč

Místo, datum

a číslo vydání: Dřevohostice, červenec 2020, číslo 2/2020

Grafická úprava a tisk: Miloslav Flašar

Uzávěrka příštího čísla: 30. 9. 2020

Úvodník

Proč to dělat jednoduše, když se to může udělat složitě a ještě do toho zapojit pořádný kus byrokracie. Vláda se určitě správně rozhodla dát živnostníkům kompenzační bonus jako náhradu za zavřené obchody a za koronavirové ztráty. Někjaký chytřák však vymyslel, že by se to dalo zaplatit z daní, které dostávají obce. Zákon je přijat. Pak všem dojde, že je to hloupost, protože obce nebudou mít peníze a nebudou investovat a opravovat. Situaci napodruhé vláda zachraňuje a obce dostanou 1250 Kč na hlavu jako bolestné. Další nový zákon je přijat. Stát s velkou slávou obcím vyplatí v srpnu peníze. Ty peníze, které nám v předchozích měsících sebral... až po protestech a až po vlně kritiky. Možná by bylo vhodnější nic obcím nebrat a přilepšení pro živnostníky zaplatit přímo ze státního rozpočtu... Tak jsme sami sobě někdy manipulátorem. Ale možná i právě proto tady rádi žijeme. Pro to naše umění kombinovat německý smysl pro pořádek a český smysl pro nesmysl. Nečekají nás teď lehké chvíle, budeme se muset vyrovnávat se ztrátami vzniklými poklesem ekonomiky, které brzy přijdou. Ale když jsme uchránili zdraví, z rozpočtové krize se musíme dostat také. Tady však už by to mělo být dobře hned napoprvé.

Petr Dostál, starosta

Kaleidoskop

Všimli jste si, že od té doby, co vláda oznámila, že má plán jak bojovat se suchem, spustila raději příroda déšť sama? To asi není náhoda. Nemůžu si pomoci, ale přírodě asi udělala korona dobře. Pomohla jí určitě více než několik státnických dohod o zlepšení celosvětového klimatu. Ekonomické zpomalení je stejně asi jediný způsob, jak životnímu prostředí pomoci. Zavření obchodních center, restaurací a zákaz kulturních akcí, to všechno vytáhlo ven i nás. Znovu jsme objevili vysoké kopce a zelené louky a možná i vy jste při procházce naším lesem našli malé ukryté jezírko nedaleko obecní chaty. V blízkosti točny a trochu vyhnuté od hlavní aleje. Má celkem pravidelný tvar a obejdete ho za tři minuty. Doplnované je vodou z okolních kopečků a i ti starší si můžou myslet, že tam bylo vždýcky. A možná tam i bylo, možná to byl kdysi za pánů Skrbenských starý rybník, který náš pan lesní hospodář Tomáš Smékal nechal prakticky za jediný den velkým kráječícím bagrem odbahnit a dal mu znovu vyniknout. Štefan a Štěpán Habčákovi navezli spodní sedimenty k okrajům břehů a jen lehce prohloubili přítok. Pěkný příklad jak se má zadržet voda v krajině. Přijďte se podívat, žáby a ptáci už jsou tam.

Vlivem teplého počasí a častých srážek nás trochu zaplavila travní lavina. Tráva se dere k nebi tak rychle, že udržovat anglický trávník v obci nestihnáme a vlastně ani tak úplně nechceme. Anglický trávník je mrtvý trávník, a tak ne že by to bylo úplným úmyslem, ale snad ani vám nevádí, když tráva trochu odroste, ona pak zachytává lépe vodu a umožňuje, aby voda do země vsákla postupně. Díváme se kolem sebe a vidíme, jak přistupují k sečení trávy ve městech. Tam se sekačky po trávníku prohánějí ještě méně, někdy lidé pro vysokou travu nevidí ani svého psa. Vznikají plochy úplně nesečené, ale ty jsou pak nevzhledné, plné klíšťat a alergeních pylů. Tak do takových extrémů zase jít nechceme. Zlatá střední, žádoucí je prostřední.

Ze slovního spojení „bleskové povodně“ nebo „extrémní srážky“ nemám dobrý pocit už od brzkého jara. Zcela nedávno byla postižena silnou bleskovou povodní obec Dlouhá Loučka. Řeka Oslava tam dosahovala průtoku většího než dvacetiletá voda, příčinou byly přivalové srážky. Škody jen na obecním majetku dosahovaly více než 10 mil Kč. Je příjemné zjištění, že naše zastupitelstvo okamžitě souhlasilo s poskytnutím materiální pomoci postiženým v obci, a to ve výši 25 000 Kč. Pan místostarosta nakoupil primalex a jiné malířské barvy, válečky a podobné nářadí a asi týden po záplavách jsme s Martinem a Patrikem Josiekovými tuto solidární pomoc předali v postižené obci starostovi Ladislavu Koláčkovi. Ale pomohli jsme nejenom za hranici regionu, odpuštěním dvou nájmů pomohla rada obce i místním podnikatelům, kteří mají pronajatý nebytový prostor od radnice. Důvodem byl koronavirus, a tak jsme snad tímto znovu dostatečně dali najevo zájem a snahu o to, aby drobní živnostníci u nás v obci přežili a aby se jim dařilo. Rozsah a trvání zákazu prodeje a poskytování služeb překonal očekávání a dopadnul na ně hodně silně.

Malé krůčky hýbou obcí a jeden takový malý krůček k celkové rekonstrukci všech místností na zámku udělala v jaroletním období naše mini pracovní skupina. Přes všechny ty starosti s koronavirem byla nedávno dokončena úprava a výmalba dalších tří místností ve druhém poschodí zámku a celé arkádové chodby. Postupovat se muselo v souladu se stavebně historickým průzkumem a stratigrafickým průzkumem, pod osobním dohledem památkového úřadu a ještě v souladu se závazným stanoviskem Magistrátu města Přerova... Někdy se stanoviska úřadů překrývala, nakonec však bylo vydáno rozhodnutí, že práce jsou přípustné a tedy povolené. Nové elektrorozvody byly vedeny jen ve starých stávajících trasách, aby nebyly narušeny případné fresky, které by se mohly ukrývat těsně mimo. Malty pro zapravení tras vedení elektro se musely svým složením, druhem, frakcí a poměry mísení plniva a pojiva

co nejvíce přibližovat maltám původním z přelomu 19. a 20. století. Na stropě byly uchyceny výstavní lišty s bílými reflektory. V některých místech musel ještě pan Žouželka provádět dodatečný sondážní průzkum, to k vyloučení poškození uměleckořemeslných konstrukcí... V jedné z místností byl obnoven původní strop, kdy na celoplošný dřevěný záklop byly posazeny rákosové rohože a na ně nanesena vápená omítka. Hlídaly se také fabiony, jejich velikost a přesné zakulacení. Výmalba byla provedena v odstínech a tonech dle restaurátorského průzkumu, tam (ruku na srdce), tam jsme snad trochu pochybili, ta zelená měla být více olivová a ta šedomodrá měla být více do odstínu holubičky. Teple šedou barvu ve třetí místnosti jsme trefili přesně, napoprvé, tam jsem klidný, tam nám nelze nic vytknout. Na podlahách bylo odstraněno linoleum, podlahy byly vyspraveny betonem a pak položeny koberce. Mezi dvěma prvními místnostmi byl obnoven vstup, také bylo obnoveno vnitřní zazděné okno s pískovcovým ostěním, vedoucí na arkádu. Povědomí návštěvníků o kulturní a historické hodnotě našeho zámku bude zcela jistě touto stavební akcí ještě vyšší než doposud. A rozhodně nebyly při provádění prací nějak negativně dotčeny zájmy státní památkové péče. Umožnilo se nové využívání prostor, třeba zrovna pro prezentaci drobných hasičských historických předmětů.

Dnes jsem už napsal hodně, proto už nebudu rozdávat žádné pozitivní rady. Jen vám popřeji, aby se vám tady hluboko pod nebem a vysoko nad peklem dobře žilo po celé zbývajcí léto, protože na světě není špatně ani v nouzovém stavu, jak jsme před pár týdny všichni zjistili.

Petr Dostál

Zámecké časohrátky

aneb

Ve čtvrtek se pěkně mlsá

V Dřevohosticích to už dávno chodí tak, že když se potkají šikovní lidé, dřív nebo později založí spolek. Je to taková pěkná tradice a názorná ukázka přísloví, že „Vrána k vráně sedá“.

Díky tomu máme v městečku spolky s úctyhodnou tradicí starší sta let, plné významných osobností a zásluh na budování historie nejen Dřevohostic, ale celé naší české země. Vedle těchto důstojných velikánů tu pak máme spolky a společnosti mladší a menší, jejichž členové nikdy nehynuli na bojištích, nebojovali na barikádách ani nebourali monarchie a režimy. To ovšem nevadí, protože je s nimi také sranda, což je naprosto základní kámen každého lidského společenství. Ono totiž, pokud ze spolku vyprchá sranda, tak je po něm jak po žabě.

Každý prázdninový čtvrtek děvčata ze spolku „Kratochvil“ pozvou do zámecké zahrady děti, rodiče a všechny lidi vůbec na mlsání a trošku toho povyražení s naší historií a já jsem moc rád, že u toho mohu také být, byť nejsem žena ani dívka. A probíhá to následovně: Holky pěkně doma napečou, nazdobí a připraví spousty dezertíků, které většinou ani neznám jménem, pak to ze svých voňavých kuchyní všechno

svezou do zámecké kavárny, kterou si pro ten účel také musely vybudovat a zařídit. Až je tohle všechno pěkně připraveno a návštěvníci usednou ke stolkům, osladí si voňavou kávou, přijdeme si pro jejich děti a pak začíná boží dopuštění. Každý ze čtvrtků má totiž nějaké téma z historie a jak všichni víte, dějiny jsou plné křiku, chaotického pohybu a rozličných nečistot. A to jsou všechno veličiny dětem velmi blízké. Z toho tedy vyplývá, že my pořadatelé jsme úplně nevinně v tom, že jsou pak vaše ratolesti špinavé, rozjívěné a občas s nějakou tou modřinou. Ony za to totiž mohou samy velké dějiny.

Do uzávěrky zpravodaje jsme zatím stihli tři taková odpoledne. První se věnovalo pravěku, kdy děčka zjistila, jak se žilo našim prapředkům na stromech a jak se jim dařilo potom, co z nich slezli (několik jich tedy i spadlo). Učily se stavět chýše, vyrábět zbraně, klanět se kraví hlavě,

zdobit se blátem a vyrábět šperky z paroží, tančit po šamansku a vymyslet první hudbu (to bylo opravdu strašné). Pak byl lov se sklony ke kanibalismu. Mamutovi se totiž nejvíce podobá pan kastelán. Naštěstí mě šamanka Věruška vyměnila za špekáčky. Ovšem napadlo ji to až potom, co mě lovci skolili. Že bych se prý stejně moc dlouho pekl.

Starověký Egypt byl pro mne mnohem příjemnější. Měl jsem totiž bič a děčka se stala otroky. Věrka se jich opravdu snažila trošku marně zastávat a mě samého překvapilo, že pod správným vedením dokáže čtyřicet dětí posunout dvou a půl tunový kvádr o deset metrů. Ještě víc tun písku padlo, než mi mí malí otroci vytvořili plastickou mapu starověkého Egypta i s pyramidami, posvátným ale hlavně tekoucím Nilem. Tímto se ještě jednou omlouvám všem, kdo pak museli čistit filtry v pračkách. Byly i děti, které samy od sebe poznaly, že babrat se v písečném bahně není moc inteligentní činnost. Na tyto bystřejší jedince pak byly připraveny Věruška s Jolankou,

aby je zasvětily do tajemství líčení ve starověku. Mezi tím nám ovšem skonal slavný faraó Dominikset a bylo třeba ho v tom horku rychle nabalzamovat, pohřbít a řádně oslatvit hostinou z pečeného posvátného ptáka ibise.

Rovněž starověcí Římané si uměli pěkně vyrazit z kopýtky a naše děti to rychle pochopily. Ale abyste si nemysleli, že to nebylo i poučné, tak vám povím, že se děti učily i základům demokracie, kde vždy vyhrává ten, koho je víc slyšet. Stavěly akvadukt, tentokrát bez vody, protože lilo jako z konve. Lepily mozaiku z rozmláceného nádobí a volily novou římskou císařovnu, byť ve skutečnosti žádná ženská Římanům nikdy nevládla. Ovšem bylo tomu tak jen proto, že tehdy neviděli, jak skvostně mohou vypadat uchazečky o trůn díky péči dřevohostických vizážistek. Nu a tak

jsme doplnili dlouhou řadu vládců starověkého Říma o naši maličkou císařovnu Sabinku. Na maminkách bylo vidět, že se trochu obávají slibovaných závěrečných orgií, ale věřím, že pračky zase pomohly a na děti pojíždající vleže šedesát palačinek s marmeládou byl skutečně dekadentní pohled.

Nu uvidíme, co bude přístě. Za mě bych byl moc rád, kdyby děti pochopily, že dějiny nebyly,

ale jsou a že ony je jednou budou také tvořit. A že mohou začít tím, když si přijdou některý prázdninový čtvrtek zamlsat na zámek.

Děkujeme vám za návštěvu a také všem těm, kdo pomáhají.

Jiří Kasperlík, kastelán

Záhorský cykloorienták už podvacáté

se tentokrát uskutečnil v sobotu 13. června Na startu se sešlo na 127 závodníků. Díky koronaviru, který zapříčinil zrušení profi závodů, dojeli i účastníci mistrovství Evropy.

Letošní ročník se po loňských zkušnostech opět konal „po staru“. Startovací průkaz a propiska, bez čipů. Dobří závodníci se pobavili a ti méně zkušení pronikli do tajů MTBO.

Nejpočetnější kategorií byly již tradičně mixy 21 týmů, muži 18 týmů, rodinný výlet 13, žen 10 a nově přibyla i kategorie elektrokol 3.

Absolutními vítězi se stala dvojice Lukáš Václavek a Radek Ponížil za BT Morkovice.

O náročnosti trati vypovídá i výsledný čas vítězů 5 h 23 min., za který objeli všech 33 kontrol a najeli 117 km.

Dost bylo statistik. Tady totiž vyhrává každý, kdo objeví tu krásu kolem

a o to nám vždy šlo. Na zdárném průběhu akce se podílel Pavel Zehnálek, který se postaral o mapy a startovní průkazy. Děkujeme i děvčatům za zpracování výsledků, moderátorovi Laďovi Sigmundovi a Jirkovi Kasperlikovi za stavbu a úklid trati a měšťysi Dřevohostice za pomoc při zajištění závodu.

*Zdeněk Krutil,
ředitel závodu*

Pohoda, kolo, orienták...

SMS zní jasně: v sobotu 13. června v 8,30 sraz na Sadové! Aha... nezaspat, brzy vstát! Ráno už děvčata čekají... zas jedu pozdě. Vypadáme báječně, jsme sjednocené do jedné barvy, v brašnách svačiny a pitný režim, v srdcích radost a v myslích lehké soutěživého ducha, který se stejně v průběhu dne hodí do pohody. Víme, co nás čeká, a těšíme se! Vždyť cykloorienták jedeme už podruhé!

Na startu panuje veselá nálada, lehce vzrušující, všude se mihají cyklisté s mapou v ruce a je vidno, že některé závodníky duch soutěživý neopustí celý den. Však je to závod! Někdo ještě doladuje pitný režim, já opět umývám své kolo vlhčeným ubrouskem, fotíme se do důchodových alb a trpělivě čekáme na stanovené minuty našeho startu. Už, už... ještě rychle stačím zamávat svým dětem a i nejmenší účastníci Barunce, s příjemným pocitem v srdci, že následovníci nám rostou, a s lehce rozehvělým mateřským pocitem, aby se v pořádku vrátily.

Á start... vyrazíme vpřed s urputností najít co nejvíce orientačních bodů. No, dobře, víme, že jedeme na pohodu, ale snažit se budeme. Když máme jasno kam a co posbírat, vydáváme se do polí, luk, hájků, do vesnic, k rybníkům, ke křížkům, ke stromům. Parádně si to užíváme! Rozhledy, výhledy i obdivné pohledy, krásné počasí a za neustálého – je krásná kytka, je holky super strom, je pozor brouček – projíždíme naší záhorskou krajinou. A u toho všeho stihneme sbírat orientační body, a to se nám líbí také. Ne vždy je to jednoduché... a tak zažíváme trochu napětí, trochu dobrodružství a samozřejmě i dohady nad mapou, protože každá víme nejlépe kudy přesně jet dál. Ale pohoda převládá a dojde svého vrcholu, když složíme svá unavená těla na pěkné zahradě ve Lhotě. Dostaneme kávu, moučnick, ledové nápoje a vy-

táhneme lehce uvažené svačiny. Znáte ten pocit – po dobře odvedené práci zasloužená odměna... Díky, Leni!

Jsmen unavené, ale spokojené. Je pravda, že náš soutěživý duch už se houpe v síti, stéblo trávy v ústech a z očí se mu zračí pohoda. Tušily jsme, že to přijde, přesto se do cíle ještě hodně snažíme a posbíráme, co se dá.

V cíli nás čeká potlesk, ano, dařilo se nám, milá odměna za veselou skupinku, výborné špagety – díky kuchaři, dobře vychlazené pivo – díky děvčata... no, ještě jsem nechtěla děkovat, ale už to přišlo. Samozřejmě díky celému chystacímu týmu, tušíme, že je to dřina. Trasa na jedničku, nezabloudily jsme. Body na svém místě, nepohnuly se. Ještě jeden díky mému synovi Filipovi – díky, že jsi nezabloudil, poradil sis, posbíral jsi, co se dalo a ještě vyšplhal na bednu. A to vše sám! Protože tvůj tatínek dvakrát schválně píchl kolo, aby zjistil, jak velký a soutěživý duch v tobě dřímá ☺

Když se loučíme, je nám příjemně na těle i na duši. Holky, příští rok jedem zas? Jasně, protože je to BEZVADNÝ!

Alena Brtníčková

Z činnosti klubu seniorů

První výlet seniorů po karanténě

V měsíci březnu 2020 při výskytu covid-19 se uzavřel i náš Klub seniorů. V květnu v souladu s vládním usnesením o rozvolnění opatření k šíření koronavirové pandemie došlo k uvolnění činnosti i našeho klubu. Je třeba stále dodržovat pravidla plat-

ná pro kontakt v menších skupinách. Vzhledem k tomu byl 19. května uskutečněný plánovaný výlet. Jeli jsme do Valašského Meziříčí navštívit Muzeum řeznictví a v Hulíně do Muzea hraček. Řeznické muzeum založil majitel rodinné firmy MP Krásno Karel Pilčík. Pro veřejnost je otevřeno od 10. září 2015. Je to unikátní zážitkové muzeum v srdci regionu Valašsko. Po prohlídce a zhlédnutí filmu z historie i současnosti řeznického řemesla nás čekalo chutné pohoštění. Ochutnali jsme masné a uzené speciality MP Krásno a uhasili žízeň vynikajícím regionálním pivem z minipivovaru Paličák. Byl to kulinářský zážitek. Na oběd byla vybrána restaurace v Dobroticích. Někteří výletníci si ale dali pouze zmrzlinu (nestihli vyhládnout).

Pokračovalo se do Hulína k prohlídce Muzea hraček – soukromé sbírky, která sídlí v budově staré školy. Všechno se vztahuje hlavně k dětem. Najdeme zde hračky, panenky, malé i velké kočárky, postýlky, hry, starý nábytek a sběratelské kousky. Byli jsme z prohlídky nadšení vzhledem k tomu, že každý z nás poznával předměty denní potřeby, které sám v dětství užíval. Naše předsedkyně paní Skříčková darovala paní majitelce svou panenku z dětství.

Při zpáteční cestě nás v Holešově zaujalo zahradnictví, které lákalo k zastavení a prohlídce. Účastníci výletu děkují městysu Dřevohostice za zapůjčení hasičského auta a obětavému řidiči panu Kasperlíkovi. Těšíme se na další opět úspěšný výlet.

Poznávání Olomouckého kraje

Mladečské jeskyně a zámek v Náměšti na Hané. Tyto dvě lokality navštívili členové klubu seniorů za účelem poznávání Olomouckého kraje. Jako první to byla národní přírodní památka Mladečské jeskyně. Nacházejí se na západním okraji Mladče u Litovle. Jeskyně byla známá od pradávna a je mimořádně významnou lokalitou. Vedle

kostí vyhynulých pravěkých zvířat zde bylo nalezeno velké množství kostér lidí starší doby kamenné s četnými doklady o jejich činnosti. Jeskyně byly objeveny na počátku 19. století.

Zámek Náměšť na Hané leží 13 km jižně od Litovle v okr. Olomouc. Byl postaven v roce 1766 jako „Horní zámek“, jelikož dosavadní sídlo již přestalo vyhovovat moderním požadavkům doby. Jedná se o raně klasicistní stavbu francouzského typu, stojící uprostřed kruhového parku. V zámku je vzácná sbírka míšeňského porcelánu i expozice dětských historických kočárků. Stojí za to tyto dvě lokality navštívit!

Kluby seniorů mají poskytovat seniorům kontakt ve společenském prostředí. Cílem je aktivní trávení volného času seniorů. Činnost se zaměřuje hlavně na setkávání se svými vrstevníky. Každý si může najít akci podle své záliby. Někteří luští křížovky, hrají karty, trénují na šipkový turnaj, kterého se každý rok zúčastňují v „Domově Adam“, předávají si recepty na vaření a pečení, a nebo si přijdou popovídat. Náš klub má věkový průměr téměř 73 let. Spolupracujeme s vedením obce a jsme ochotni pomoci při pořádání akcí. V neposlední řadě zajišťujeme na každé vítání občánků dárky pro děti, např. jsme háčkovali zvířátka, šili polštářky jako sovy a v současné době jsou našité krásné polštářky. Do každého výrobku je potřeba jako náplň natrhat molitan. Veškerý materiál zajišťují členové z vlastních zdrojů.

Všechny aktivity vypsát nejde. Kdo by se chtěl podívat, čím se v klubu seniorů zabýváme, přijďte! Jsme tam každou středu od 14 hodin.

za Klub seniorů Božena Pokusová

Upřímné a srdečné blahopřání

(K 90. výročí narození paní Marie Janovské)

Marie Janovská

Letos na jaře – v období coronavirového trápení – oslavila své krásné devadesátiny vážená paní **Marie Janovská**. Narodila se 24. dubna 1930 do rodiny mlynáře na starobylém Debrném mlýně na okraji našeho městečka směrem k Lipové. Její tatínek Antonín a maminka Kristýna s láskou vychovávali ještě tři její bratry Antonína, Jaroslava a Oldřicha a vedli je ke skromnému, čestnému životu naplněnému prací. Bratři, kteří si od prvních krůčků v okolní přírodě zamilovali pohyb, brzy zamířili do dřevohostického Sokola. Ve sportu všichni dosáhli skvělých výsledků. Po všeobecné sportovní průpravě i v házené se Antonín a Jaroslav věnovali vzpírání, kde oba dosáhli v dospělosti výtečných výsledků a později se vrátili ke svému sportu znovu – jako veteráni. Antonín se stal mnohonásobným mistrem republiky a ve světových veteránských soutěžích stál většinou na nejvyšších stupních vítězů. Bratr Oldřich zůstal věrný há-

zené a svou pílí se prosadil do mistrovského týmu Dukly Praha, s níž získal mnoho titulů mistra republiky a skvěle reprezentoval naši republiku na evropských i světových soutěžích. Již jako zasloužilý mistr sportu se stal trenérem házenkářů Baníku Karviná, který přivedl několikrát k mistrovskému titulu.

A tak není divu, že se malá Marie po vzoru svých bratrů zapojila brzy do činnosti našeho Sokola. Jako dorostenka trénovala házenou a v tomto sportu pokračovala i v pozdějším věku, kdy dřevohostická ženská házená měla skvělou úroveň i v rámci kraje. Pamětníci si jistě dobře pamatují utkání družstva našich žen proti družstvu z Bratislavy, jež proběhlo dne 19. srpna 1956 v rámci sportovních utkání při příležitosti slavnostního otevření nové budovy dřevohostické školy.

Paní Marie se též ráda zapojila do nácviků sokolských sletových skladeb a vedla dokonce nácvik dorostenek pro památný všesokolský slet v Praze v roce 1948. Později pokračovala v nácviku a ve vystoupeních na celostátních spartakiádách.

Po ukončení dřevohostické obecné školy absolvovala zdejší měšťanku a po jejím ukončení pak navštěvovala pokračovací školu v Bystřici pod Hostýnem a zároveň se vyučila dámskou krejčovou u paní Františky Vrtělkové. Po vyučení nastoupila krátce do Meopty Přerov, ale brzy přešla do zaměstnání v pobočce oděvního závodu „Oděvna – Vkus“ Dřevohostice (šilo se tehdy v přízemí u Skopalů). Zde se v krátké době stala vedoucí provozovny, kterou pak obětavě vedla po dobu dvaceti následujících let.

Po sňatku s významným dřevohostickým sportovcem i veřejně činným Milošem Janovským v roce 1949 se do rodiny narodili dva chlapci Miloš a Petr, které společně vedli k poctivé práci a ke sportu. Oba se stali skvělými hráči dřevohostické háze-

né. Spolu s manželem, který byl též nadšeným divadelním ochotníkem a režisérem, se ráda zapojila do sokolského ochotnického divadla i do práce ve výboru dřevohostického Sokola. V pozdějším věku v divadelním souboru pomáhala ve funkci nápovědy.

V rámci obce se paní Marie stala oporou Sboru pro občanské záležitosti a podílela se na důstojném průběhu oslav, zvláště pak svatebních obřadů i vítání občánků do svazku obce.

Po těžkém onemocnění manžela o něj celou svou bytostí obětavě pečovala a ulehčovala mu v jeho nemoci po dobu deseti let. Vzhledem k tomu, že její manžel Miloš byl v době okupace členem odbojové organizace Sokol Dřevohostice, tak se jako pozůstalá zapojila do činnosti místní organizace Českého svazu bojovníků za svobodu, kde obětavě po mnoho let zastávala funkci hospodářky. Nelze opominout i její účast na činnosti Klubu důchodců a do nedávné doby také v místní volební komisi.

V současné době ji často vidíme, jak brázdí ulice našeho městečka na svém kole, nebo chodí na zdravotní procházky kolem říčky Moštěnky s věrným psem, o nějž pečuje. Jsme upřímně rádi, že jí zatím slouží zdraví a že se může radovat z úspěchů své rodiny, zvláště pak ze svých šesti vnoučat a devíti pravnoučátek.

Děkujeme paní Marii Janovské za všechnu obětavou práci pro naši obec i pro Sokol Dřevohostice a do dalších let jí upřímně přejeme mnoho zdraví, pohody a všechno dobré.

Zdeněk Smiřický

*K blahopřání se připojují i vedení a zaměstnanci obce a redakční rada zpravodaje.
Přejeme paní Marii Janovské pevné zdraví a hodně štěstí a radosti ze života.*

Propršené divadlo na zámku

Nejen letošní způsob léta se zdá být podivným, ale celý rok je kvůli koronavirové pandemii jiný než ostatní roky. Divadelníci v lednu 2020 stihli premiéru i první reprízu divadelní hry Habaďura, ale už nedošlo na derniéru v březnu. O to více se všichni těšili na divadelní představení na zámku. Po letech sucha vypadá, že příroda se právě toto léto rozhodla doplnit zásoby vody na několik let dopředu, a tak předpověď počasí na pátek 17. července 2020 nevypadala celý týden dobře, strašila přeháňkami a bouřkami. Věřili jsme, že nám to vyjde a večer herci své představení odehrají a diváci si užijí krásný kulturní zážitek. I když pršet večer původně nemělo, mra-

ky nabraly větší rychlost a spustily déšť koncem prvního jednání. Diváky to ale neodradilo, někteří se schovali pod připravené stany a někteří s deštníky seděli a sledovali děj dále. Poprvé v historii divadla herci odehráli celé představení bez přestávky – paní režisérka dala divákům na výběr a všichni byli pro, aby se hrálo dále, protože konec deště byl v nedohlednu, a opravdu to bylo tak, pršelo bez přestání, herci odehráli celé druhé dějství v dešti a všichni diváci vydrželi až do konce.

Potlesk patří nejen výbornému výkonu herců, ale i všem divákům!

za Divadelníky Dřevohostice
Michaela Roubalíková

Mít rád míč, pohyb a bavit se tréninkem!

To nás vedlo každým tréninkovým čtvrtkem v Sokole, a proto jsme se snažili vše, co chceme naučit děti, balit do hávu „hry na něco“. Pozorovali děti a stavěli zejména na tom, co děti zaujalo. U malých fotbalistů jsme se snažili rozvíjet především radost, lásku a vztah k fotbalu a pohybu vůbec. Fotbal nebereme pouze jako sport, ale jako prostředek, jímž jsme spoluutvářeli osobnost dítěte.

Děti v předpřípravkách (U6) jsou stále především děti, které si hrají, nikoliv malí hráči. Chválíme a povzbuzujeme, abychom je naučili, že nevadí něco zkazit, protože za chvíli se to povede. Trénink předpřípravek obsahoval především hravá cvičení, kdy měl každý míč a ve skupinách nejvýše do deseti dětí na jednoho trenéra. Činnost jsme vhodně obměňovali zhruba po pěti až deseti minutách, vzhledem k omezené schopnosti dětí udržet pozornost, ale mohli jsme se řídit i viditelným zápletem dětí pro aktivitu, nebo projevovanou nepozorností, či neochotou. Pokud se takto začali jednotlivci chovat, snažili jsme se nějakým úkolem vrátit k činnosti. Pokud vázla činnost více dětí, byl to signál ke změně aktivity, která je buď příliš těžká, nebo děti nebavila. Pokud však činnost děti viditelně bavila, nechali jsme ji běžet neomezeně dlouho. Trénink zahrnoval fotbalové hry jednotlivců až trojic, zábavná silově-rychlostně-obratnostní cvičení a pohybové hry. Pro rozvíjení nových dovedností s míčem bylo třeba opakovat činnost, kterou jsme chtěli naučit, alespoň 10–15×. Aktivitu jsme opakovat ukazyvali v co nejlepším provedení a slovy doprovázeli pouze ukázkou. Děti se mno-

hem lépe učily nápodobou viděného než podle slovní instrukce! Pravidla her a cvičení byla jednoduchá, aby je děti chápaly a víceméně plnily. Mírný přestupek proti pravidlům jsme tolerovali, pokud nenarušoval naše struktury hry, ale větší či opakované přestupky jsme museli důsledněji opravovat.

Nebylo ani třeba spěchat s hraním turnajů 4+1, v nichž je zbytečně moc dětí na jeden míč a ti slabší se k němu nedostanou, ačkoliv pokud si děti před nástupem do mladší přípravky (kategorie U7) nějaký turnaj zahrají a je vhodně organizován k jejich věku (3:3), tak to věci prospěje. V tomto věku se rozhodně nezabýváme týmovou hrou, ale osobním pokrokem každého dítěte. Sport rozvíjí vlastnosti, které v budoucnu mohou pomoci dítěti překonat nevhodná lákadla puberty a být úspěšnými a šťastnými i později v dospělosti.

Od prvních okamžiků s námi rodiče perfektně spolupracovali a my jim pravidelně sdělovali, co požadujeme aktuálně pro trénink, např.: bez čepic, bez přílišného oblečení, bez kopaček, ale spíše s turfy, jak ukázat, co mohou pomoci trenérovi i vlastnímu dítěti. Také jsme rodiče prosili, aby děti do fotbalu nenutili a neříkali jim, že zlobí a nedaří se jim. Naopak, že je vhodné si s dětmi povídat o výborné zábavě, která jim báječně jde, co už všechno umí a jak se těší na příště. To zejména v momentech, kdy prohrají a jsou smutné.

Mimo fotbalový čas jsme doporučovali, aby rodiče naučili děti plavat a jezdit na kole, aby jim dovolili se „ušpinit“ lezením na stromy či válením se po zemi a vedli je ke každodennímu pohybu, že naším společným cílem bude vychovat sebevědomého, samostatného, zodpovědného a pozitivně smýšlejícího člověka, který se neztratí v moderní společnosti.

A my jsme rodičům slíbili, že se budeme snažit, aby fotbal přinášel dětem spolu s rodiči spoustu společných chvil, pozitivních zážitků a nových přátelství, že není důležité, jestli z něj vyroste profesionální fotbalista nebo bude hrát fotbal na amatérské úrovni nebo se rozhodne dělat jiný sport. Podstatou je, že společně u dítěte vytváříme určitý životní styl, kterým se bude ubírat.

Trenéři, kteří se věnují dětem: Tomáš Doušek, Miroslav Juránek, Jaroslav Hrubý, Jaroslav Jančík, Pavel Zela a Petra Němcová.

Přeji všem spoustu krásných pohybových chvil a zážitků do dalších společně strávených tréninků a pokud se najdou zájemci, kteří chtějí rozšířit naše řady, jsou vítáni.

Petra Němcová

Letem létem

I když jsem při průběhu letošního léta měla trochu obavy, že to nebude úplně čistý průlet létem, ale všemi ročními obdobími, počasí se pro tento týden umoudřilo a my si s dětmi užili opravdu letní tábor. Základna na zámku se nám osvědčila, poskytuje nám perfektní a bezpečné zázemí pro naše aktivity.

V pondělí jsme se seznámili s pověstí o dřevohostické Bílé paní a pak si ji podle fantazie vyrobili, odpoledne jsme zavítali po roce opět na exkurzi do ZD pozdravit tehlátka a zpátečnímu „Věrko, prosím, můžeme přes potok, aspoň trochu, slibujeme, že půjdeme jen tam a zpět... prosím, prosím“ se nedalo odolat. Mě bylo jasné a vám nejspíš taky, že jsme přišli zase zmáchaní jak hashrmani. Ale ráda podporuju děti ve zkoušení, zkoumání a rozvíjení fantazie. A třeba i tohle k tomu patří.

Prosím, prosím, my se fakt nezmácháme, jenom si to přejdeme... chá chá

Ani tohle ještě nikdy nezažily, oči, uši nastražené a v závěru nádherný koncert všech!

Druhý den jsme naplánovali cestu do historie – výlet do skanzenu v Rožnově pod Radhoštěm a výšlap na Jurkovičovu rozhlednu. Nicméně tento plán tak úplně nevyšel. Ač podle předpovědi mělo být sice lehce pod mrakem, ale bez deště, už za Meziříčím se obloha zatáhla a v Beskydech nás vítaly proudy vody. Doslova jsme přeběhli z nádraží do Pohádkových lázní, což děcka s nadšením uvítala, a tahle změna plánu jim vůbec nevadila. Tři hodiny jsem viděla sem tam ruku, sem tam nohu, hlavy dole a kopýtka nahoře. Nevím, jak to děláme, ale zase jsme odcházeli durch mokří. Ale to už se počasí umoudřilo, my proschli procházkou po Rožnově, poctivý řízek jsme zalepili poctivou zmrzkou a šupali vlakem domů.

Ve středu nás čekal hudební program, pozvala jsem kamarádku, která nás v rámci muzikoterapeutického programu provedla světem tónů. Sama jsem nevěděla, co úplně mám čekat, jak se budou děti chovat a jak reagovat a výsledkem jsem byla nadšená! Všichni jsme seděli jak pěny a poslouchali gongy, tibetské mýsy, zvonky, kalimbu, brumle, šamanské bubny, fujary, didgeridoo, co šlo, to jsme si i vyzkoušeli a na závěr se z nás stala naprosto profesionální kapela a zahrál si úplně každý.

Odpoledne jsme vyrazili procházkou do lesa. Trošku se nám cestou děti připékaly a už začínaly cítit únavu (haleluja!!!), ale to netušily, že už nám je v patách pan kastelán s traktorem a vlečkou plnou matrací, které chtějí zrovna vyvětrat v lese. Jaká to náhoda! A tak se z procházky stala dobrodružná větrací jízda matracek a děcek. Žádnou matračku, ani lesního skřítku jsme cestou nevytratilí, jen lehce natřásli. Natřesení skřítki si potom v lese opekli špekáčky a pak už hurá domů po svých.

Na chvíli ve Velkomoravské říši

Vyvětráme matračky i skřítky, oběma se to moc líbilo...

Je jasné, že když děti mlčí, poslouchají nebo spí... teď právě poslouchají kastelána

tě spousta. Děti jsme vrátily snad spokojené, lehce unavené a nepoškozené. Přestože mají volnost a možnost všechno si vyzkoušet, většinou se nepouštějí do věcí, na které, jak se říká, zatím nemají, znají své limity, i když určitě ne u všech situací byste jako rodičové chtěli být, to mi věřte. Nicméně pokud by byl člověk příliš svázán obavami a strachem, nemůže se k dobrodružstvím dětského světa vůbec přibližovat.

Ve čtvrtek jsme si vlastnoručně vyrobili táborová trika, prošli se pozdravit vodníka, hastrmany a víly k našim rybníkům a odpolední program už se nesl v duchu Velké Moravy, která nás tento den čekala v Časohrátkách. Postavili jsme funkční pec na pečení placek, rozdělali a hlídali oheň, připravili těsto na placky a pak už se plynule až do večera přesunuli do Velkomoravské říše....

Poslední den jsme se rozhodli, že se přeci jen pokusíme najít poklad Bílé paní, což ovšem znamenalo obejít celé Dřevohostice a Turovice a splnit spoustu úkolů! Poslední zastavení bylo u sv. Starostky, kde jsme podle pověsti také odložili střevíčky a vydali se dále přes celé Dřevohostice naboso. Cesta za pokladem nás dovedla překvapivě zpět na zámek, kde už nás zdáli, sedíc na zámecké věži, vítala Bílá paní. K truhlici s pokladem nás sice krásně navedla, ale potom nám nادلouho zamotala hlavu i ruce spoustou klíčů, které nám měly pomoci poklad otevřít. Nu což, slouží už spoustu let, přeci si nemůže pamatovat právě jeden klíč od truhlice. Vyzkoušeli jsme všech dvěstěpadesátosm klíčů a ten jediný správný našli!

Týden utekl jako voda, nejspíš jsme ani nestihli všechno, co jsme měli v plánu, ale to nám určitě nevadí, příležitostí bude ještě

Já jsem moc ráda, že můžu s dětmi a v jejich světě docela často pobývat, je to náročné, ale krásné, zkuste to....

Děkuji všem, kteří se spolupodílejí na zajištění tábora. Finančně byl tábor podpořen prostřednictvím MAS - Partnerství Moštěnka. Veškeré zázemí poskytuje městy Dřevohostice a děkuji také všem, kterým nevadí mé praštěné nápady a svůj volný čas věnují dětem, zejména pak Marcelce, Simoně, Elišce, Lindě a panu kastelánovi.

Věra Obkráčilová

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Sít' pomoci Moštěnka

Zákulisní zprávy aneb Pozdravy z „bekstejdží“

Přestože letos celý svět funguje s různými omezeními, zákazy, nařízeními a příkazy, mohu potvrdit, že našťastí pro nás je muzikantský svět místo, kde žádná omezení neplatí. Nejde totiž hrát napůl, zpívat jen tak, udělat poloviční show. Pokud je hudba tvůj život, chceš se žít jako muzikant, musíš to milovat a dát do toho všechno, co v tobě je, jinak to prostě nejde.... Všichni, se kterými jsme měli čest se letos potkat, jsou naprostí profíci, sympatíci srdcaři, kteří mají dar a své poslání berou naprosto vážně. A nemyslete si, vůbec to není žádná brnkačka, je to fakt kus tvrdé prá-

čujeme koncertem Petra Bendeho a jeho bandu a kdoví čím ještě budeme pokračovat.
Krásné hudební léto všem!

Spolek Kratochvil

T. J. Sokol Dřevohostice – Pomáháme pohybem

Mobilní aplikace EPP od Skupiny ČEZ – Pomáhej pohybem je nástroj, díky kterému má uživatel možnost vlastním aktivním pohybem určovat, které projekty a v jaké výši má Nadace ČEZ finančně podpořit. Tělocvičná jednota Sokol Dřevohostice tento projekt podporuje již druhým rokem a její členové aktivně přispívají na různé projekty. Aplikace zaznamenává pohyb uživatele (např. chůze, běh, jízda na kole, lyžování, ale třeba i interiérové aktivity typu běh na běžícím pásu) a kromě běžných údajů o rychlosti, čase, tempu či vzdálenosti, také generuje body. Tyto body může uživatel kdykoli věnovat některému z aktuálně nabízených projektů neziskových organizací, škol nebo obcí. Pokud uživatelé aplikace svým pohybem nashromáždí za daný čas určitý počet bodů, Nadace ČEZ projekt podpoří dopředu stanovenou částkou. Aplikace může fungovat i jako klasický sport tracker. Generuje také statistiky osobních výkonů tříděné po dnech, typem pohybu atd. Stažení aplikace, její používání i generování bodů je zdarma, k jejímu používání není nutno datového připojení – to vyžaduje aplikace pouze v případě, kdy chce uživatel přiřadit získané body některému z aktuálně nabízených projektů, nebo načtení stránky s novinkami. Používání aplikace je buď anonymní, nebo s registrací prostřednictvím e- mailu, nebo účtu na Facebooku.

Tělocvičná jednota Sokol Dřevohostice vyplněním žádosti o nadační příspěvek jednoho z grantových řízení, které odpovídalo povaze našeho projektu (Podpora regionů 2020), byla úspěšná a projekt: „Sportovní seniorský podvečer v Dřevohosticích“, který se uskutečnil v pátek 2. října 2020 v sále sokolovny, byl zařazen do mobilní aplikace EPP od Skupiny ČEZ. Je to pro nás velký úspěch, ale také závazek, abychom i my nadále svým aktivním pohybem přispívali svými body dál na různé zajímavé projekty žadatelů. Přidejte se také a podpořte dobrou věc.

Součástí Sportovního seniorského podvečeří bude i vyhodnocení sportovních aktivit našich seniorů z projektu Seniorské sportovní léto, jehož první část Letní seniorská mini olympiáda již proběhla 29. července 2020 a šest sportovních disciplín absolvovalo 24 soutěžících seniorů, které povzbuzovali jejich přátelé a známí. Další částí projektu, který nás čeká je Seniorský šipkový turnaj v termínu 12. srpna v sokolovně.

V článku byly použity údaje z www.pomahejpohybem.cz, zde také získáte podrobnější informace o aplikaci EPP.

Jaroslav Jančík

Středověká správa našeho městečka

Nad všemi domy v našem městečku svou starobylostí, ale i výstavností vyniká majestátní budova renesanční radnice, ozdobená pěti věžičkami. Avšak již dávno před jejím vystavěním se objevily v našich obcích i městech snahy o vytvoření jakési samosprávy, na níž by se podíleli významní obyvatelé obce.

Součástí takzvaného městského práva, jehož nejstarším souborem se stalo privilegium města Brna z roku 1243, bylo ustavení o samosprávě. Tak se obec či městečko nebo město stávalo skutečnou městskou obcí. Zástupcem šlechtice – feudála – v obci nebo

v městečku byl rychtář. Rychtář v dřívějších dobách soustředil ve svých rukou veškerou moc – veřejnou, policejní i soudní. Avšak od poloviny 14. století pak roste vý-

znam obecního nebo městského samosprávného měšťanského orgánu, jímž byl sbor 12 konšelů. Konšelé původně pomáhali rychtářům řešit důležité obecní záležitosti a problémy. Avšak v případě, že se rychtář i konšelé potřebovali opřít o souhlas všeho měšťanstva, obraceli se na obecní „starší“, jenž byli reprezentanty obyvatelstva celé obce.

Ke konci 13. století se setkáváme s úřadem purkmistra – což byl předseda rady konšelů. V tomto úřadu se během roku vystřídali všichni konšelé, což bylo velmi rozumné a spravedlivé, docela demokratické jednání.

Měšťané však usilovali o zřízení zvláštního místa pro sezení a jednání městské rady, kde by mohli jednat v klidném prostředí a nebyli by pod dozorem rychtáře. Scházeli se pak na samostatném domě nebo statku. A tak si později, po zralém uvážení, postavili na významném místě obce, obvykle uprostřed návsi nebo náměstí, vše souviselo s tím, jak občané či měšťané hospodařili, skromnější či vystavnou reprezentativní budovu – radnici. U nás byla renezanční radnice vystavěna v roce 1521.

Konšelé se později snažili o to, aby městská rada co nejméně podléhala rychtářům a za předsednictví purkmistra nabyla vlivu na právo i na soudnictví. Purkmistr pak získal významné postavení, neboť mu byla svěřena do opatrování velmi cenná stříbrná pečeť, jíž se pak potvrzovaly veškeré listinné dokumenty, které byly na radnici sepsané. Žádná listina nenabyla platnosti, pokud k ní nebyla připojena obecní či městská pečeť. Jednání městské rady, jejich společná řešení různých sporů občanů či měšťanů, důležité události jako koupě a prodej majetku, vše důležité zapisoval k tomu určený písař.

Dřevohostice mají úžasně štěstí, že se nám uchovaly dvě velmi cenné objemné gruntovní knihy, do nichž byly písaři zapisovány veškeré majetkové záležitosti a převody v našem městečku. Gruntovní knihy byly díky péči dřívějšího ředitele Státního archivu v Přerově – PhDr. Vojtěcha Cekoty – odborně restaurovány. V současné době jsou i digitalizovány, takže budou ještě po mnoho let badatelům sloužit.

V radnici byly uchovávány ve zvláštních truhlicích staré listiny a privilegia. Klíče od nich měli jenom nejvíce vážení občané městečka. Bohužel v roce 1676 došlo v městečku k velkému požáru, jenž zachvátil a zničil velkou část našeho náměstí a zasáhl i dřevohostickou radnici, kde bylo umístěno vědro se stělným prachem. Došlo k velkému výbuchu a požáru, a tak byla část pečlivě uchovávaného listinného materiálu obce požárem zničena.

Městský rychtář byl přímým zástupcem šlechtice – feudála v obci, ale od druhé poloviny 14. století byl podřízený konšelům. A tak se vlastně stal policejním úředníkem, jehož povinností bylo dohlížet na pořádek v obci, v jejích ulicích, ale dozíral i na rušný život v místních hospodách. Když však rychtář zjistil, že se někdo proti řádnému chování provinil, tak byl neprodleně předvolán nebo biřici doveden na radnici, kde se ze svých činů musel zodpovídat. K uklidnění výtržníků sloužilo na radnici ne příliš útulné vězení – tak zvaná „šatlava“. Pobyť v ní obvykle hříšníka uklidnil a přivedl k pokojnému jednání a spořádanému životu.

Zdeněk Smiřický, Vlastivědný spolek Žerotín Dřevohostice

Škola za časů koronaviru

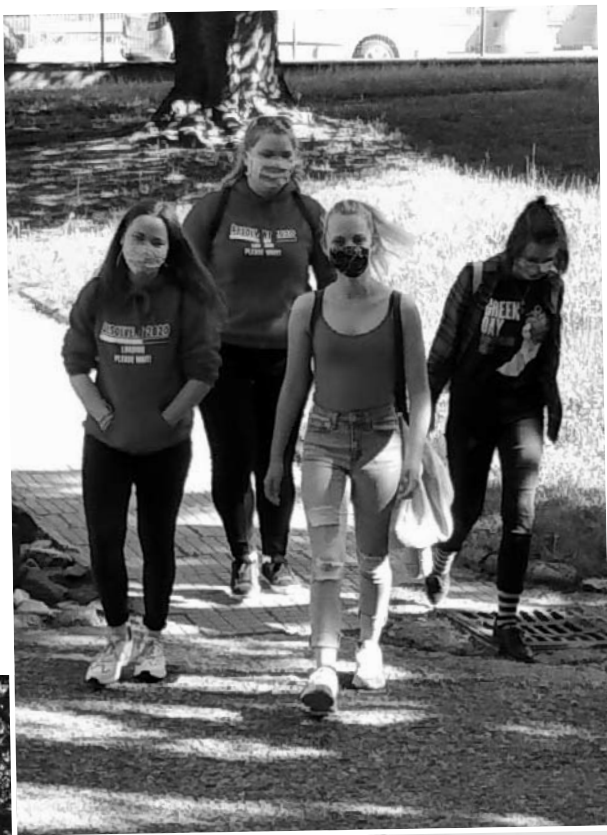
Desátého března o hlavní přestávce prolétla i naší školou překvapivá zpráva: Výuka ve školách se ruší! Co na tom, že se ji nejprve dozvěděli žáci na sociálních sítích, pak všichni ostatní z internetu a televize a ředitelé škol se na přetížené stránky ministerstva dostali až druhého dne ráno. Spolu s pokyny o nošení roušky přicházely stejně zmatené informace o výuce na dálku spojené s desítkami mailů nabízejících obrovskou škálu nejlepších, jedinečných, nejpoužívanějších výukových platforem zdarma i placených, až přecházel zrak.

Dlužno podotknout, že jak učitelé, tak žáci se do nového způsobu výuky vrhli s plným nasazením jako odvážný plavec do bystré řeky. A taky hned narazili kolenem na kámen: někomu chybělo technické vybavení, mnozí zápasili s přetíženým připojením k internetu i s nedostatky programů. Jen jsme vychytali první mouchy, přišel soupeř nejsilnější – lenost. První vlna nadšení z nového, neobvyklého vyučování odezněla a ne všichni žáci v sobě našli dost pevné vůle, aby pokračovali v učení, zvláště když se termín návratu do školy prodlužoval. „Prý se letos do školy vůbec nepůjde!“ „Možná se do školy nebude chodit vůbec,“ doufali mladiství šířitelé poplašných zpráv. Devátákům začalo být ale ouvej – jak to bude s přijímačkami na střední školy? I budoucí prvňáčci, jejichž rodiče je přihlašovali mailem, si zápis do 1. třídy představovali asi úplně jinak.

Nakonec povolilo i ministerstvo a 11. května vstoupilo do čerstvě vydesinfikované a vyvětrané školy devět statečných deváťáček, aby se připravovaly ke zkouškám. Na 25. května se připravovali všichni zaměstnanci školy. Na podlahu se lepily znač-

ky pro rozestupy, měřily se dvoumetrové vzdálenosti mezi lavicemi, pan školník montoval plexiskla do kuchyně, a kdo přišel, dostalo se mu desinfekční spršky. Zkuste ale udržet děti dva metry od sebe! „Jak jsme to mohly bez sebe přežít!“ vrhaly se nerozlučné kamarádky k sobě hned na shromaždišti před školou. 8. června dorazili do školy i někteří žáci druhého stupně, aby si aspoň nakrátko protáhli mozkové závity.

Dětem škola citelně chyběla, ale škole děti taky. Zato jsme mohli zahájit renovační práce, na které bylo najednou času habaděj. Upravili jsme školní zahradu, vyklidili kabinety, pořídili do nich nový nábytek nebo podlahovou

krytinu. Jen dotáhnou rekonstrukci eklektických rozvodů v suterénu a výměnu zařízení pro příjem signálu jsme nestihli, a tak školní rok skončil o dva dny dříve a my jsme se vrhli do dodělávek.

Naši koronavirem těžce zkoušení absolventi převzali své poslední vysvědčení ze základní školy v zámku, kde byli přijati panem Jančíkem, místostarostou městyse. Za přítomnosti svých rodičů a učitelů přijali i dárky, které jim poslední den v naší škole připomenou, a také humorné verše z úst pana učitele Dopity, jež jim naopak připomněly všechny

školní dny předchozí.

Dovolte mi, abych z celého srdce poděkovala všem rodičům, kteří obětavě pomáhali svým dětem i nám učitelům při distanční výuce, protože překonávat dnes a denně ono strašlivé zaklínadlo: „Mamí, tatí, mně se nechce...“ vyžaduje silnou a odhodlanou osobnost. Děkuji také všem pedagogickým pracovníkům, kteří svedli zdárný boj s neznámým a ne vždy přátelským prostředím on-line výuky. Věřte, že slova uznání na adresu učitelů, jaká jsem slyšela od mnoha našich rodičů, nás naplňují nejen hrdostí, ale zároveň i pedagogickým optimismem. Můj dík patří i ostatním zaměstnancům školy, kteří pomáhali připravit zdravé a příjemné prostředí pro návrat dětí do lavic.

Zdravé prázdniny všem a už teď se těším na 1. září.

Nataša Kučerová, řidičí

„Haló, slyšíme se?“

Tato věta z období on-line výuky mě bude v noci strašit ještě dlouho. Vypadalo to, že v dnešní době by takové on-line spojení nemělo být žádným problémem. Ale ouha – přetížený internet, slabý a kolísavý signál, technické vybavení z roku „raz dva“ – to všechno nám poněkud komplikovalo situaci...

„Dobré ráno, slyšíme se?“ „Á, vidím, že se připojil Honzíček. Honzíčku, slyšíme se?“ „snaživě mačkám tlačítko vyvolat žáka. „Haló? Honzo?“ „Já vás slyším, paní učitelko.“ „Výborně, já tebe taky.“ Uf. Takže teď to zopakuji ještě 12x i s ostatními žáky, čímž budeme mít zkoušku spojení za sebou, a můžeme se pustit do práce. Hurá. „Dnes si, děti, probereme nové učivo,“ spouštím výklad, když v tom se hlásí hned několik dětí. „Jé, paní učitelko, vy máte dvě hlavy!“ „Cože?!“

Uznávám, že pohled na učitelku se dvěma hlavami musí být strašný. Už s jednou hlavou to každému stačí až až, že? Přesto se snažím obrátit pozornost dětí zpět k uči-

vu. O chvíli později zjistím, že to byla marná snaha. „Kdopak se nám to hlásí. Vojto, tak jaká je správná odpověď?“ „To nevím, já jsem chtěl jen říct, že jsem vás taky viděl s těma dvěma hlavama!“ „Aha, no dobře, ale zpátky k vyjmenovaným slovům... Eliško?“ „No, já jsem ty dvě hlavy viděla taky, ale teď už máte zase jenom jednu.“ Skvělé. To bychom se mohli snad konečně hnout z místa, říkám si, když vyvolávám další dítě. „Jo, paní učitelko, taky jsem vás viděla, jak jste měla dvě hlavy. A teď jste se mi úplně sekla. Vy mluvíte úplně jako robot a hýbete se taky jako robot.“ „Já vás taky vidím jako robota, to je sranda, paní učitelko.“ „Mně jste se taky sekla.“ „Mně taky a ty dvě hlavy jsem taky viděl, to bylo něco!“ „A zná někdo vůbec správnou odpověď na moji otázku?“ „...o ř..káte? Já ..ás ..ějak špatně sly..ím.“ „Ládo, haló, co říkáš? Já sice vidím, že otvíráš pusku, ale vůbec tě neslyším.“ Vzdávám to – dnes vyjmenovaná slova asi nebudou. „Končím výuku, děti.“ Mimochodem – na tohle tlačítko se mi podařilo jednou omylem kliknout v půlce věty. Srandu z toho měli všichni ještě dlouho. I on-line výuka ale měla své výhody. Mám totiž ve třídě děti velmi živé, ukecané až běda. A já na ně najednou měla tlačítko! Skvělý vynález – vypnete mikrofon a je ticho. Takový „čudlík“ by se mi občas hodil i ve škole...

Markéta Pechálová

Výroky dětí doby koronavirové *aneb* **Všude dobře, ve škole nejlíp**

Když nám po plavání paní učitelka oznámila, že bude volno a zítra se nepůjde do školy, měla jsem radost. Poté nám paní učitelka řekla, že bude dávat úkoly na třídní nástěnky, a to už mě radost přešla. Každé ráno mě mamka budila v 6:30, jako kdybych šla do školy, a hned od rána jsem se musela učit. Projela všechny aplikace, kde je co nového, a šly jsme do toho. Seděla se mnou skoro celé dny a učila se, vysvětlovala, a když něco nevěděla, mohla jsem zavolat paní učitelce.

Poté jsme také zkoušeli online výuku přes *Školu v pyžamu*, ale jak byl internet přetížený, tak se to sekalo. Paní učitelka našla aplikaci *Učíme se* a tady je to lepší. Někoho to sice pořád zlobí, ale mně po odstranění problémů s notebookem – jak s kamerou, tak mikrofonem – to většinou funguje.

Nejlepší aplikací pro učení je Wocabee, která mi hodně pomohla, abych si lépe zapamatovala anglická slovíčka, jak se píší i vyslovují.

Já jsem se díky výuce na dálku naučila nové věci na PC, ale musela jsem se učit ještě víc, než kdybych chodila do školy. Už bych byla ráda ve škole s naší paní učitelkou.

Eliška Běhalová

Občas jsem nevěděla, kam se dřív vrhnout. Ale taky to bylo pěkné. Když ještě nebyla on-line výuka, dlouho jsme se neviděli. Teď už je to lepší. Nechci vypadat jako šprt, ale těšil jsem se na naši paní učitelku i na učení. Ať už to skončí.

Jan Václav Šimíček

Technika nás občas zlobí. Někdy slyším ozvěnu a jindy můj hlas zní dokonce jako struna. A na závěr vám řeknu, že to byla úleva, protože jsme měli méně úkolů.

Petr Štíml

Nejvíce se mi líbilo, že když jsme neměli výuku, mohla jsem se víc věnovat svým mazlíčkům. Dostala jsem dva šnečky a jednoho králíčka.

Alina Nykolishyn

Ráno jsme spaly do devíti a spoustu času jsme si hrály s kotaty a jezdily na koleběžkách na zmrzlinu za babičkou... a samozřejmě taky dělaly úkoly a uklízely.

A+A Spáčilovy

Když jsem nechodil do školy, naší fence se narodilo štěňátko Matýsek. Měl jsem postaráno o zábavu! Nosil jsem jim vodu a granule. Štěně doposud pilo mlíko od maminky, ale v sobotu ho budeme učit pít z misky.

David Hofírek

Mohla jsem si udělat některé práce, které jsme přes rok nestihla. Ne všechno učivo jsem ale pochopila tak dobře, jako bych byla ve škole.

Dominika Kopečná

Dobré bylo, že jsme úlohy mohli dělat, kdy se nám chtělo, a odevzdat do určitého termínu. Špatné bylo, že jsme je dělali na počítači, který ne vždy fungoval.

Ivana Chytilová

Nejraději bych byl stále doma, když je škola, musím brzy vstávat a čekat na autobus.

Viktor Černošek

Ještě že mám mamku a taťku! Taťka mi pomáhal a mamka křičela, ať nekoukám a jdu si dělat úkoly.

Mirek Staněk

Dobré bylo, že jsem mohla vstávat až třeba v 7, ale zase jsem vůbec nestíhala. To, co mi trvá ve škole pár minut, jsem dělala doma hodinu a ne všechno jsem pochopila.

Nikola Dudíková

Když jsem něčemu nerozuměla a rodiče taky, napsala jsem mail. Odpověď přišla někdy hned, ale někdy až třeba druhý den, a tak jsem musela opustit úlohu rozpracovanou.

Sabina Mikešová

Meziplanetární vyučování

V páté třídě nás provázel učebnicí českého jazyka velmi neobvyklý kamarád. Jmenuje se Fipík a přicestoval k nám z velmi vzdálené malé planety Minor. Ta je neobyčejně krásná, všude kvetou nádherné květiny, její obyvatelé jsou k sobě velmi milí a velmi rádi cestují a poznávají jiné planety. Pátáci paní učitelky Marcely Tománkové napsali Fipíkovi dopis.

Milý Fipíku,
víš, co se stalo? Měli jsme informatiku a začalo hlášení: „Milé děti, z důvodu rozšíření Covidu-19 nařídilo ministerstvo zdravotnictví uzavření všech škol...“ Všichni začali okamžitě jásat, protože nám řekli, že úkoly budeme dostávat přes e-mail. To ale nikdo nevěděl, že to bude trvat tak dlouho. Ve zprávách jsme viděli, že v jiných státech nosí roušky, a než jsme se nadáli, byly i u nás povinné. Poprosili jsme babičku, jestli by nám nějaké neušila, a tak babička šila roušky. Teta mi ušila roušky s dětským vzorem.

Každé pondělí a středu máme od 9 hodin on-line výuku. Vždycky nás paní učitelka pozve, abychom se připojili. Jednou jsem se přihlásila jako paní učitelka, takže jsem mohla kohokoli vyvolat nebo kdykoli ukončit výuku...

Jana Kubová

Co jsem doma, musel jsem se naučit nachystat si jídlo a také více pomáhat s domácími pracemi. Už se těším, až se vrátím do školy, protože mně to domácí učení moc nejde. Chybí mi spolužáci a paní učitelka, která mi vždycky všechno vysvětlila.

Radek Špunda

Abychom se před virem ochránili, začali jsme nosit roušky, přestali chodit do školy a někteří lidé nemohli do práce. Do obchodu šel pouze jeden rodič s rouškou a rukavicemi. Během chvilky se nám zastavil život. Začali jsme se učit na počítači, říkáme tomu on-line vyučování. Konečně jsem po dlouhé době viděla svoje spolužáky. Každý den posílám úkoly a píšu si s naší paní učitelkou...

Kdyby u vás na planetu zavítal koronavirus, vždy měj u sebe roušku, pořádně si umývej a desinfikuj ruce a vyhýbej se davu lidí i mimozemšťanů.

Edita Fuksová

Loučení

Konečně jste se dočkali. Nastal ten toužebně očekávaný okamžik a vyběhnete ze dveří školy. Někdo radostně, protože může zamávat výborným vysvědčením. Někdo zkroutěně, protože se loučí s kamarády ze třídy. Jiný s představou pohodových prázdninových dnů.

Při každém loučení se také ohlížíme zpět. Hodnotíme, co se nám vydařilo, na co můžeme být hrdí a také na co bychom nejraději zapomněli. Devět let nás v mnohém změnilo. Z maličkých a nejistých prvňáčků se z nás vyklubali sebevědomí mladí lidé.

Máme toho tolik před sebou. Další studium, ke kterému nás přivádějí zdárné vykonané přijímací zkoušky a přijetí na vysněnou školu. Teď si odpočineme a po prázdninách se vrátíme do školy.

ninách se s čerstvě nabytými silami vrhneme do dalšího studia. Valerka se bude vzdělávat na pedagogické škole v Přerově, aby se stala paní učitelkou ve školce. Kačka s Anitou budou usilovat o to, aby z nich byly vážené policajtky a chránily naši bezpečnost. Lucka bude pokračovat ve studiu na přerovském gymnáziu. S Lucíí a Adélou, až vystudují, se třeba potkáme v nemocnici. Až budeme ochutnávat něco dobrého, tak si vzpomeneme, že to, možná, připravili naši kuchtíci a hoteliéři Kačka, Lukáš a Anička. Servírovat nám to klidně může Kristýna. Také mezi chemiky bude naše zastoupení. Zajistí to Ema Josefína, třeba nám namíchá nějaké zázračné masti. Míša bude hasit, co druzí zapálí, Patrik s technickými službami bude dbát na úklid. Na práci se dřevem si pozveme Dominika. Kdo bude potřebovat opravit auto, tak mu poradí Martin s Leonem. A že všichni budeme potřebovat také nějakou reklamu. Obrátíme se na Elis, která zajistí výtvarné zpracování a designe.

A já? Budu hodně pyšná, že mám takové úspěšné žáky.

Růžena Jakubálová

Od pramínku k řece

Tak už se zase z oken mateřské školky Prámenek ozývá veselý zpěv dětí písní: „Už jde léto, už jde léto, už k nám jedou prázdniny...“. Prázdninám však předcházela zcela výjimečný školní rok rozdělený na dvě části. Mezi nimi nás všechny nečekaně zaskočila pauza jménem koronavirus. Virus způsobil

mnoho těžkostí, se kterými jsme se potýkali. Všichni jsme je však statečně zvládali. Zejména naše děti, které byly ze dne na den odloučeny od svých kamarádů a paní učitelek ze školky. Pro předškolní vzdělávání dětí se našla kompenzace přes on-line přípravu doporučených činností sestavených p. učitelkami. Jaká byla radost pedagogů, když děti zasílaly do školky vypracované úkoly, krásné výtvarné práce či fotografie z domova.

Provoz MŠ Pramínek byl přerušen na dobu od 16. 3. do 31. 5. 2020. Tento čas byl využitý k opravám a úklidu budovy MŠ. Ve škole proběhla montáž termoregulace otopného systému pro úsporu energií. Na některých radiátorech se podepsal zub času, tudíž musely být nově natřeny. Dále ve všech prostorách MŠ proběhl generální úklid včetně dezinfekce.

1. června 2020 byl opět obnoven provoz MŠ, a to ve dvou třídách. MŠMT vydalo dokument vztahující se k základním provozním podmínkám MŠ po dobu trvání potřeby epidemiologických opatření a doporučení. Mezi nimi byla stanovena výjimka pro mateřské školy, že děti spolu se zaměstnanci nemuseli mít nasazené roušky. Pro rodiče a návštěvníky školy byla rouška povinná. Také byla zpřísněna opatření při přijímání dětí v době zápisu dětí do MŠ a dodržování pravidel hygieny.

Po společné poradě pedagogů se na školní zahradě uskutečnila sportovní olympiáda plná zábav-

ných, sportovních soutěží, kde nechyběly ani medaile s dárečky. Slavnostně jsme se rozloučili s předškolními dětmi. Na tuto akci zavítali pan starosta Petr Dostál s místostarostou panem Jaroslavem Jančíkem a paní učitelkou Miroslavou Čechovou ze ZŠ Dřevohostice, která si děti symbolicky převzala. Představenstvo se přišlo rozlou-

čit srdečnými slovy s předškoláky, kteří v září usednou do školních lavic. Děti dostaly hodnotné dárky s věnováním. Konec školního roku je zdokumentován fotografiemi jednotlivých tříd v krásném prostředí školní zahrady.

V době 2.–16. 5. 2020 proběhl netradiční zápis dětí do MŠ. Z důvodu uzavření MŠ rodiče nových dětí zasílali přihlášky korespondenčně. V měsíci červnu se na půdě školky konalo setkání nových rodičů s paní ředitelkou Ilonou Zapletálkovou, kde byly projednávány organizační záležitosti s prohlídkou jednotlivých tříd tohoto zařízení.

I když jsou před námi prázdniny, už nyní se těšíme, až do Pramínku připlují nové děti a budou plynule vplouvat do řeky života plné her a kamarádů.

Magda Opletalová, učitelka MŠ Pramínek

Polní práce dříve a nyní

Rád objíždím po polních cestách pole kolem Dřevohostic a okolí. Vzpomínám, jak byly tyto cesty dříve rozbité, že i traktor měl problém s jízdou. Nejvíce se mi líbí pole oseté cukrovkou, například nad hřbitovem. Současné secí stroje jsou velice přesné, jednotlivé rostliny jsou od sebe vysety v přesné vzdálenosti. Nyní se používá osivo geneticky jednoklíčkové. Cukrovka je bez ruční práce. Starší lidé na vesnicích si vzpomenu, jaká byla práce s cukrovkou. Sela se celá klubíčka cukrovky, v každém klubíčku bylo kolem pěti semen. Když měla cukrovka dva pravé listy, začalo jednocenění (u nás se říkalo přetrhávání). Rostliny byly v chumáčích, kde bylo až deset rostlinek. Rostlinky se nechávaly asi 25 cm od sebe. Členové kontrolní komise chodili s desetimetrovým provázkem a náhodně počítali kolik rostlin je na desíti metrech. Koncem června se prováděla okopávka, to byla práce snazší, člověk se nemusel ke každé řepě ohýbat. Když pečlivě cukrovku přetrhal, byla okopávka rychlejší. Na podzim nastala další ruční práce, většinou za

Odebírání posečeného obilí

Vázání obilí do snopů

nepříznivého počasí. Traktor jezdil po třech řádcích a cukrovku nadzvedl. Potom se ručně řepa vytáhla, oklepala a naházela na hromádky. Vždy mezi čtyřmi hromádkami se pole uhrabalo a na toto místo se házela očištěná, ručně okrojená řepa (bulvy). Skrojky (skrajky) se házely na druhou stranu. Okrátou cukrovku muži ručně vidlemi se šesti hroty nakládali na vozy tažené koňmi, nebo později na traktorové vleky. Cukrovka se odvezla na skládky cukrovaru. Skrojky se vozily ke krmení kravám. Část skrojků se vozila do silážních jam. V silážních jamách byly vrstvy cukrovarnických řízků a vrstva skrojků. Řízky byly z nastrouhané cukrovky po vyvaření bez cukru. Řepná siláž byl základ zimního krmení pro krávy a ostatní dobytek. Dnes se skrojky rozpráší po poli, také část řízků se rozveze po polích a zaoře. Kdyby někdo v šedesátých letech řekl zemědělcům, že se skrojky zaorávají, nevěřili by tomu.

Koncem července začínají žně, dnes je také práce zjednodušena. Moderní kombajny jezdí po poli a po naplnění zásobníku obilí vysypou na nákladní auta nebo velkoobjemové návěsy silných traktorů. Slámu slisuje speciální lis do obřích balíků. Balíky se nakládají nakladačem a schovávají pod přístřešky poblíž kravinů. Dnes nikdo za celý den nešlápne na pole.

Dříve kolem roku 1920 se všechna práce se sklizní obilí dělala ručně. Některé ruční nářadí používané v zemědělství je vystaveno v místním muzeu v zámku v Dřevohosticích. Muži seklí obilí kosou se speciální hrabicí do pokosů. Ženy srpem (u nás se říkalo kosákem) posbíraly obilní stébla do „pokládek“, které se svázaly u delšího obilí (pšenice a žito) přímo do povřísel (u nás obříslu) ze stejného obilí. Ječmen, který byl krátký, se vázal do povřísel vyrobených z žitné (u nás rezné slámy). Povřísla se dělala v zimě většinou ručně, později byly na povřísla jednoduché stroje. Až v padesátých letech se používala povřísla z provázku (většinou byl provázek papírový). Na jednom konci provázku byl dřevěný količek, nabarvený červeně, pro lepší viditelnost

Skládání snopů obilí do panáků

Výmlat obilí mlátičkou na poli

na poli. Snopky obilí se stavěly do panáků (pšenice, oves a žito), do mandelů se skládal ječmen. Až obilí na poli vyschlo, sváželo se do stodol. Protože bylo málo mlátiček, mlátilo se asi dva měsíce. Mlátička cestovala od jednoho zemědělce k druhému. U mlátičky bylo potřeba nejméně deset lidí. Někteří podávali snopky, jeden specialista dával rozvazaný snop do mlátičeho bubnu. Další odnášeli slámu, plevy a hlavně pytle s obilím. Pytle s obilím se vážily a nosily na sýpku, nebo komoru. Každý rolník si zapisoval, kolik každého druhu namlátil. Na podzim jsme část pšenice a žita zavezli do mlýna v Lipové. Mlynář nám namlel pšenici na mouku pro potřebu v domácnosti. Mouku určenou na chleba jsme zavezli do pekárny. V Dřevohosticích například ke Klabusajům, tam jsme dostali lístky na chleba. Když jsem šel ze školy, dostal jsem na ten lístek tříkilovou štrycli chleba. Tenkrát byl chleba základní potravinou, rohlíky jsme měli jen někdy, ostatní pečivo se nekupovalo vůbec. Například u nás pekla maminka koláče ve středu, pátek a v neděli. Ve středu a pátek jsme měli k obědu jen zasmaženou polévku a koláče. Maso, většinou drůbeží a králíčí, jsme měli v neděli a sobotu. K večeři jsme jedli brambory s mlékem nebo kyškou. Na snídani byla bílá káva s koláčem nebo suchým chlebem. V některých rodinách se vařilo ještě levněji.

Fotky byly pořízeny v počátku JZD, kolem roku 1960, to se ještě na poli ručně sklízelo obilí. Na fotkách jsou většinou brigádníci, kteří museli v JZD povinně pomáhat.

František Kužel

Historie poskytování sociální služby v Dřevohosticích

Historie péče o lidi, kteří potřebují pomoc společnosti, sahá v Dřevohosticích do začátku 20. století, kdy v roce 1901 pronajala obec místní zámek vystavěný ve 14. století, jehož majitelem se stala r. 1897, Jubilejní jednotě lidumilů na Moravě za účelem zřízení Ochrannovy pro mládež mravně zpuštěnou.

V roce 1902 Jubilejní jednota lidumilů na Moravě otevřela v zámku Ochrannou spojenou s jednotřídní obecnou školou pro opuštěné a mravně ohrožené chlapce školou povinné, což bylo svého času ojedinělé zařízení zaměřené na péči o sociálně vyloučené chlapce. Tuto instituci lze nahlížet jako jeden z prvních pokusů o smysluplnou práci s handicapovanými lidmi v českých zemích.

V roce 1916 se chlapci odstěhovali do Moravského Krumlova a zámek sloužil jako měšťanská škola.

V roce 1965 zřídil Okresní ústav sociálních služeb v Přerově, kterému byl zámek předán do správy počátkem 60. let, Ústav sociální péče pro mládež, a to pro chlapce do 25 let. O chlapce se staraly řádové sestry, sestry zdravotní a nekvalifikovaný personál. Chlapci a mladí muži zde bydleli v mnohalůžkových pokojích.

V roce 1967 odešly ze zámku řádové sestry a byly nahrazeny civilními zaměstnanci.

V průběhu 70. a 80. let 20. století probíhaly v rámci rozšíření kapacity zařízení zásadní stavební a rekonstrukční práce, na kterých se klienti velkou měrou sami podíleli. Byly vybudovány pokoje i na předzámčí a postupem času mohlo být v ústavu

ubytováno více než 130 klientů. Klienti běžně pracovali v rámci samotného provozu ústavu a v obci jako pomoc místním občanům. Postupem času ústav poskytoval péči nejen mládeži, ale i dospělým mužům do věku 80 let. V historických budovách však přes veškerou snahu nebylo možné provádět potřebné změny v takovém rozsahu, aby ústav splňoval nároky na požadovanou péči o klienty.

V polovině roku 1991 byl zrušen Okresní ústav sociálních služeb a ústav se stal až do konce roku 1994 státní rozpočtovou organizací zřízenou Okresním úřadem v Přerově.

Od 1. 1. 1995 se z rozpočtové organizace stala příspěvková organizace, zřizovatel se nezměnil. Postupem doby byla odbourána účast klientů v provozu zařízení.

V listopadu 2000 byla podepsána smlouva na rekonstrukci budov odkoupených od místního JZD, a to za účelem poskytování sociální služby pro 122 osob se zdravotním postižením. Začalo vznikat nové zařízení.

V březnu 2002 byl zámek vrácen obci. Klienti se přestěhovali do zrekonstruovaných budov, kde bydleli v pokojích s maximálně 4 lůžky. K dispozici zde dostali herny, místnosti pro aktivizační činnosti, tělocvičnu i čajové kuchyňky, zahradu s parkovou úpravou a hřiště.

Od 1. 1. 2003 se stal zřizovatelem Olomoucký kraj, Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

Poskytovaná služba se měnila nejen v souvislosti s objektem, kde klienti pobývali, ale také v návaznosti na platnost nového zákona o sociálních službách, který nabyl účinnosti 1. 1. 2007. Tento zákon změnil postavení klientů, zajistil poskytování

služby kvalifikovaným personálem. Zřizovatelem ústavu se stal Olomoucký kraj a jeho rozhodnutím se zde začala poskytovat sociální služba i dětem – chlapcům od 3 let věku.

Od 1. 1. 2008 byl Ústav sociální péče pro mládež a dospělé muže přejmenován na Domov ADAM Dřevohostice, příspěvková organizace.

V průběhu následujících let se klienti začali více zapojovat do kulturního a společenského dění v obci, byli pracovníky vedeni k samostatnosti, bylo snahou přiblížit jejich způsob života životu v běžné společnosti a potlačit závislost na službě. Kapacita zařízení byla přirozeným odchodem snížena na 90 lůžek.

V roce 2015 rozhodla Rada Olomouckého kraje o sloučení organizací Domov ADAM Dřevohostice, p. o. a Centrum Dominika Kokory, p. o., kdy nástupnickou organizací bylo stanoveno Centrum Dominika Kokory, p. o. Od 1. 1. 2016 je tedy zařízení v Dřevohosticích odloučeným pracovištěm Centra Dominika Kokory, p. o.

V Dřevohosticích je dnes poskytována pobytová sociální služba 90 klientům se zdravotním postižením v jedno- a dvoulůžkových pokojích. Snahou je poskytovat obyvatelům, kteří pro své zdravotní znevýhodnění nemohou zůstat ve svém přirozeném prostředí, službu „šitou na míru“, tzn. v takovém rozsahu, v jakém ji jednotliví klienti potřebují. Individuálním přístupem dosáhli někteří klienti jiného rozměru své závislosti na službě. Jsou samostatnější, dokážou se v mnoha ohledech sami rozhodnout, nepotřebují tak rozsáhlou podporu, jaká je běžně zajišťována ve standardním domově pro osoby se zdravotním postižením a mohla by vést k jejich omezování či zneschopňování.

Se záměrem pokračovat v podporování nezávislosti klientů, jejich rozvoje a běžného způsobu života byl v roce 2018 zakoupen na ul. Nábřeží v Dřevohosticích rodinný dům pro poskytování sociální služby v rozsahu tzv. chráněného bydlení. Posláním chráněného bydlení je poskytování přiměřené míry podpory lidem se zdravotním postižením, kteří ji potřebují v každodenním životě, vytvářet podmínky pro rozvoj jejich samostatnosti, uplatnění svobodné vůle a přijetí zodpovědnosti za vlastní život s důrazem na jejich důstojnost a soukromí.

Cílem je poskytovat uživatelům takovou míru podpory, jakou potřebují pro zachování a rozvoj jejich samostatnosti v sebeobsluze, praktických činnostech, prostorové orientaci a komunikaci, aby byli co nejméně závislí na pomoci druhých osob a vedli plnohodnotný život jako jejich vrstevníci. Snahou poskytované služby je podpořit klienty, aby žili tak, jak je ve společnosti běžné.

V chráněném bydlení bydlí 6 dospělých klientů s potřebou nízké až střední míry podpory, kteří dříve využívali službu domova pro osoby se zdravotním postižením. Služba je jim poskytována v jedno- a dvoulůžkových pokojích. Chráněné bydlení je odloučeným pracovištěm stávajícího Centra Dominika Kokory, p. o. a potřebnou pomoc klientům zajišťuje personál uvedené organizace. Na svůj přechod do nové služby se již před stěhováním připravovali jak klienti, tak i personál. Klienti se účastnili i úprav a prací v zakoupeném domě. Stěhování bylo nelehké, pro klienty to byla změna, ukápla i slza.

Všichni klienti v chráněném bydlení prošli velkým vývojem, stále se učí, jak se starat nejen sám o sebe, ale také o domácnost. Dnes, po necelém roce od stěhování, již lépe než dříve vědí, že když něco chtějí, je potřeba přiložit ruku k dílu, že se mohou rozhodnout, ale nesou důsledky svých rozhodnutí na svých bedrech, že je nut-

né zachovat respekt k druhým a že právě lidi kolem nich jsou ti, kteří jsou jim oporou. Když sami hodnotí situaci, jsou rádi, co se jim povedlo, a zpět do dřívější služby by se vrátit nechtěli.

Za tento úspěch patří dík i lidem v Dřevohosticích, zejména známým klientů, kteří je podpořili a byli jim oporou v nelehké době přechodu a „zabydlování“ ve zcela jiném druhu služby, vedení obce, které s námi spolupracovalo a pomohli nám i při stěhování, spolku hasičů za jejich ochotný přístup a rady pro zajištění bezpečnosti.

Pozn.: některá data jsou čerpána z brožury Historie městyse v datech

za Centrum Dominika Kokory, p. o. Petra Stoklásková, vedoucí úseku sociální péče

Poděkování

Koronavirová nákaza přinesla do naší společnosti mnoho omezení,
ale také projevů solidarity.

Děkujeme všem, kteří naši organizaci podporovali v této nelehké době,
darovali nám štíty a desinfekci, poskytli nám materiál k šití roušek
nebo nás povzbuzovali slovem.

Zvláště děkujeme p. Petru Nedělovi a jeho zaměstnancům za jejich ochotu
a vstřícnost, se kterou pomáhali nám a našim klientům v tomto obtížném období.

Ing. Monika Orel, ředitelka Centra Dominika Kokory, p. o.

Nebáli jsme se koronaviru

Bylo příjemné číst v Dřevohostickém zpravodaji pozitivní zprávy o nevšední ochotě podílet se na výrobě roušek i o dodržování předpisů. Epidemiologická situace se zlepšila – i když vlastně nevíme, zda díky změně počasí nebo zásluhou dodržování vydaných předpisů.

V brněnském tisku proběhla nedávno zmínka o Dřevohosticích v souvislosti s dílem dřevohostického rodáka kantora Josefa Schreiera. V brněnské katedrále sv. Petra a Pavla totiž 12. 6. 2020 zazněla Missa pastoralis in C boemica, kterou provedla Beseda brněnská ke 160. výročí své činnosti. Poděkování za šíření znalostí o Josefu Schreierovi patří předsedovi dřevohostické Vlastivědné společnosti Žerotín Mgr. Zdeňku Smiřickému.

Prof. MUDr. Květoslav Šípr, CSc

Svatby povoleny

Oba snoubenci Zuzana a Jan si řekli, že do toho na jaře prostě praští. Na prstýnky si v předstihu nechali vyryt plánované datum 24. 4. 2020 a začali chystat veselku, když vtom jim zrádný koronavirus a mimořádná opatření listivě zhatily plány. To nevěstu ani ženicha z míry nevyvedlo. „Počkáme a uvidíme,“ konstatovali s klidnou myslí a skutečně, po otevření psích salonů si na své přišli i všichni čekatelé manželství. Svatba ano, ale deset lidí nejvýš. Do počtu se vešli právě dva snoubenci, jejich rodiče, svědkové a oddávající s matrikářkou. Ženichové bývají při přípravě sňatku tou pasivnější složkou, ale běžnou nevěstu by z podmínek nastavených pro svatby asi tre-

fil šlak: zavřené svatební salony, restaurace, cukrářství i kadeřnictví, všech deset lidí s rouškou, bez podávání ruky a objetí. Slečna Zuzana a pan Jan však i za těchto podmínek stanuli statečně a odhodlaně v čerstvě vydesinfikované obřadní síni dřevohostického zámku před oddávajícím panem starostou, aby vyřkli své Ano a sňali roušky k manželskému polibku.

„Bylo to bezva a aspoň byla větší sranda,“ oddechli si čerství novomanželé a my jim přejeme, aby jednou mohli svým pravnoučatům vyprávět: „To my, když jsme se brali...!“

NK

Starosta děkuje

- **Kristýně Ondrouškové, Emě Foukalové a Adéle Kubálkové**, které našly a přinesly na radnici peněženku s doklady a velkou částkou peněz.
- **Honzíkovi a Vašíkovi Kasperlikovým a Jindřišce Dvořákové**, kteří odevzdali na radnici nalezený mobilní telefon.

Na webových stránkách obce www.drevohostice.cz si můžete zaregistrovat vaše telefonní číslo k odběru **důležitých, rychlých, krátkých SMS zpráv** – <https://www.drevohostice.cz/odber-sms>.

Tyto zprávy budou zasílány pouze v případě důležitých událostí k rychlému informování občanů.

Pro registraci vašeho telefonního čísla je nezbytné zadat do formuláře na webové stránce číselný kód, který obdržíte po vyplnění žádosti.

Vítání dětí – neděle 21. a 28. 6. 2020

Z důvodů coronavirusových opatření jsme na jaře letošního roku nemohli přivítat naše nové občanky z Dřevohostic a okolních obcí. Proto se v červnu uskutečnilo vítání občánků ve dvou po sobě jdoucích termínech, a to v neděli 21. a 28. června. Přivítali jsme nové občanky z Dřevohostic, Křtomile, Lipové, Turovic, Nahošovic, Radkov a Radkovy Lhoty. Z celkového počtu 28 pozvaných dětí a jejich rodin jsme v obřadní síni zámku v Dřevohosticích přivítali celkem 24 nových občánků. Byly to tyto děti:

V neděli 21. června 2020

Dominik Navrátil z Dřevohostic 🐣 Martin Rouček z Dřevohostic
Filip Král z Dřevohostic 🐣 Jakub Frantík z Dřevohostic
Filip Jakubál z Dřevohostic 🐣 Dominik Veselý z Dřevohostic
Pavína Kosareva z Dřevohostic 🐣 Jan Loun z Lipové
Tobiáš Dostál z Lipové 🐣 Adam Klabal z Křtomile
Patrik Štěpánek z Nahošovic 🐣 Tereza Tučková z Turovic

V neděli 28. června 2020

Ema Menšíková z Dřevohostic ☛ Matyáš Svršek z Dřevohostic
 Ondřej Balabuch z Dřevohostic ☛ Šimon Michalik z Dřevohostic
 Mikuláš Hyben z Dřevohostic ☛ Beáta Španělová z Dřevohostic

Ester Bancíková z Dřevohostic 🐾 Štěpánka Buchtová z Radkovic Lhoty
 Maxmilian Buchta z Radkovic Lhoty 🐾 Hana Dokoupilová z Radkov
 Jakub Zela z Radkov 🐾 Natálie Mikešková z Radkov

Ještě jednou všem rodičům blahopřejeme k narození děťátka a přejeme hodně trpělivosti, radosti a šťastných chvil při jejich výchově.

Příští vítání občánků pro nově narozené děti z Dřevohostic a okolních obcí by se mělo uskutečnit na podzim 4. 10. letošního roku.

Libuše Kroutilová

Bohumil Miloš Kvasnica

v plné síle a svěžesti oslavil letos
v červnu 80 let.

Blahopřejeme
 a ať mu ještě dlouho slouží zdraví
 a vydrží jeho přístup k životu!

Všechno nejlepší přejí
 vedení a zaměstnanci obce
 a redakční rada zpravodaje

Významné životní jubileum

si v měsících srpnu, září a říjnu 2020
připomenou tito naši spoluobčané:

88 let

Vladimír Zbíral

86 let

Josef Nedbal

85 let

Ludmila Horská

82 let

Drahomír Ryšánek
Marie Tvarůžková

81 let

Hedvika Sovadinová
Václav Hanák

Vlastimila Houserková

80 let

Marie Pešáková

75 let

Marie Foukalová
Ludmila Večeřová
Karel Roubal
Josefa Zrůcká
Božena Hyánková

70 let

Danuše Kociánová
Milan Kotlár

65 let

Věra Hradilová
Helena Urbášková
Marcela Ticháková
Dagmar Vlachová

60 let

Josef Srovnal
Milan Novák

Všem jubilantům blahopřejeme.

Uzavřená manželství

Lumír Drápal a Lenka Kocfeldová

Blahopřejeme.

Zlaté svatby

Karel a Daniela Krutilovi Jaroslav a Marie Tesařovi
Antonín a Jarmila Loučtí

Blahopřejeme.

Narozené děti

Karolína Janovská Michaela Tellingarová

*Vážení rodiče, vítáme Vaše děťátko a přejeme mu i Vám mnoho zdraví
a radostných chvil.*

Z našich řad odešli

Martin Pastva Ivan Janečka
Věra Zmeškalová

*Vážení pozůstalí, přijměte upřímnou soustrast
nad ztrátou blízkého člověka.*

Spolek Kratochvil, Kastelán a Městys Dřevohostice zvou na
LETNÍ ZÁMECKÉ ČASOHRÁTKY

S DĚTMI ZKUSÍME, JAK A CO BYLO, KDYŽ...

2.7....byl PRAVĚK – ty jo, kde asi bydleli, co jedli ??

9.7...přišel STAROVĚKÝ EGYPT – jasný, to jsou pyramidy!

16.7....a STAROVĚKÝ ŘÍM – tam byl Cízar, nééé?

23.7....v období VELKOMORAVSKÉ ŘÍŠE – kde to bylo?

30.7....za časů HUSITSTVÍ – sem nejspíš patří Hus a co dál ?

6.8....nastala RENASANCE – netuším, co to je...

13.8...vládla MARIE TEREZIE – ach jo, asi škola

20.8...svítilo OSVÍCENSTVÍ – něco se žárovkou? zas nevím...

27.8....vznikala REPUBLIKA – to jakože naše republika?

ODPOVĚDI HLEDÁME V
**AREÁLU ZÁMKU
DŘEVOHOSTICE**

PRÁZDNINOVÉ ČTVRTKY OD 16 HOD

Děti vrátíme snad spokojené a určitě špinavé :)

**PRO RODIČE A DĚTI BUDE OTEVŘENA
ZÁMECKÁ KAVÁRNA**

Zámecké časohrátky

